

Praotie Pot

Praotie Pot is in de straot.
Ze kan zo verschrikkelijk zeuren.
Ze holdt elkeniene an de praot.
Overall slöt men de deuren.

2

Praotie Pot bazuunt wat rond,
of 't waor is wille wij niet weten.
Nooit holdt ze ies heur mond,
blef deurgaon en ok aj moet eten.

3

Praotie Pot belt wal ies op,
dan hef ze weer wat neis 'evunden,
Wie de klos is deinkt: "Vlieg op!"
of zegt dan: "Verkeerd verbunden."

4

Praotie Pot wet van gien end
en dat ze of en toe möt verdwienen,
Ze stiet wied en zied slim slecht bekend,
ze jag elkenien in de gedienen.

5

Praotie Pot kent echt gien fesoen,
ze blef maor deurgaon met dat praoten.
Kunt wij oes maor van heur ontdoen,
we gaot heur allemaol zo haoten.

6

Eerdaags weur Praotie tachtig jaor,
Ze kreeg kedogies en een zoen.
Ze zee: "Ik stop nou maor,
Nou kan 'k eindelijk met pensioen."

7

Het is stil worden in de straoten,
iene verzucht: "Het is me wat."
In de gesprekken valt nou gaoten,
Wat hebt wij niet, dat zij wal had?
Wij mist nou bar heur woordenvloed,
as dat zo is dee ze toch wat goed.

8

Nao heur dood kwaamp d'r een monument,
Een Proatie Potbeeld van steen en van graniet
Heur mond is lös, heur rug recht overend.
Ze kek oes an, maor wat zeggen döt ze niet.

Schriefster: Beate Plenter